

Lidia

Lidia

„Și o femeie cu numele Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, care era o femeie temătoare de Dumnezeu, asculta. Domnul i-a deschis inima ca să ia aminte la cele vorbite de Pavel. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: „Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea” (Faptele Apostolilor 16.14-15).

Domnul a deschis inima Lidiei, iar ea a deschis casa. Lucrul acesta se face personal. Propria sa mântuire fiind asigurată, ea este botezată. Dar cine erau cei din casa ei? Toți cei ce se aflau acolo au fost mântuiți? Oare erau și copii? Sfânta Scriptură nu ne oferă răspuns la aceste întrebări. Este nepotrivit să formulăm noi niște presupuneri. Ducându-ne în aceste case, Duhul Sfânt urmărește un alt scop. De aceea este important să urmărim ce zice Biblia, fără a adăuga propriile noastre gânduri. Casa Lidiei a fost botezată, și nu se face nici o mențiune referitoare la credința membrilor familiei sale. Duhul Sfânt povestește tot ceea ce este necesar să știm, și noi nu avem dreptul nici să adăugăm și nici să scoatem ceva: casa Lidiei a fost botezată pe baza credinței Lidiei.

Este foarte dureros că aceste familii a căror amintire este păstrată tocmai pentru învățătura, mângâierea și îmbărbătarea noastră au devenit subiecte de speculații și dispute. Ar fi mult mai preferabil să deschidem Sfânta Scriptură căutând să descoperim, cu umilință, ceea ce vrea ea să ne învețe, fără a adăuga acolo propriile noastre gânduri. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă numeroase exemple de familii aduse într-o poziție de bine-cuvântare exterioară datorită credinței individuale și a răspunderii capului lor. Am făcut deja cuvenita remarcă în cazul lui Rahav, și am mai putea oferi și alte exemple în acest sens.

Înainte de Noe, Dumnezeu recunoștea principiul răspunderii personale, așa cum a fost cazul cu Abel, Enoh și alții. Odată cu Noe, intervine o modificare în felul de a lucra al lui Dumnezeu cu oamenii. A fost introdusă o autoritate responsabilă, și Dumnezeu poruncește: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om” (Geneza 9.6). Lucrul acesta era cu totul nou și, introducând autoritatea respectivă, Dumnezeu revelează relațiile de familie odată cu responsabilitățile ce reveneau capului de familie. „Intră în corabie, tu și casa ta, căci te-am văzut drept înaintea Mea în generația aceasta” (Geneza 7.1). Nici o mențiune referitoare la îndreptățirea sau la credința membrilor familiei, ci toată casa intră în corabie datorită credinței capului acesteia. Chiar și Ham, cel ce mai târziu s-a arătat așa de rău, a fost adus în situația de a se bucura de o binecuvântare exterioară datorită neprihănirii și credinței tatălui său. „Prin credință Noe... a pregătit o corabie ca să-și scape casa... și a ajuns moștenitor al dreptății care vine prin credință” (Evrei 11.7).

Vechiul Testament ne prezintă numeroase ex-emple de natură să ilustreze acest principiu: Toți bărbații din casa lui Avraam au fost tăiați împrejur din cauza credinței capului de familie (Geneza 17.27), și noi vedem toată casa aceasta pe deplin unită împrejurul lui (Geneza 18.19).

Domnul era dispus să mântuie toată casa lui Lot, pentru că îngerul îi zice: „Pe cine ai aici? Gineri, fii și fiice, și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta” (Geneza 19.12). Ginerii aceștia erau pro-babil locuitori ai Sodomei, însă din cauza lui Lot, El ar fi vrut să-i scape dacă ei ar fi acceptat.

Toată casa lui Potifar a fost binecuvântată datorită lui Iosif (Geneza 39.5).

Când Faraon a vrut să rețină în Egipt pe copiii Israelitilor, Moise i-a replicat: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și cu fiicele noastre, cu turmele și cirezile noastre... să nu rămână o unghie din ele” (Exodul 10.9,26). Este o ilustrare clară a principiului divin potrivit căruia toată casa și tot ce are capul familiei sunt una cu el.

Și Paștele ne revelează acest aspect: „în ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel pentru familia lui, un miel pentru fiecare casă” (Exodul 12.3).

Duhul Sfânt are grijă, în Noul Testament, să ne informeze că atunci când Israel a trecut prin Marea Roșie „toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare” (1 Corinteni 10.2), iar în Exodul 12.37 s-a specificat că ei erau „aproape șase sute de mii de oameni”, „afară de copii.” Majoritatea acestor bărbați erau capi de familie, și fiecare îi aducea pe ai lui cu sine afară din Egipt. Nu încapă îndoială că au fost sute de mii de copii care aveau vârste diferite și care au fost botezați împreună cu părinții lor „pentru Moise.” Prin acest botez, exterior, „toți” erau smulși de sub autoritatea lui Faraon și „toți” urmau să intre sub autoritatea lui Moise: bărbați și femei, tineri și copii.

Aaron trebuia să aducă un vițel ca jertfă pentru păcat „pentru el și pentru casa lui” (Leviticul 16.6).

În timpul răscoalei lui Core, Datan și Abiram, pământul a înghițit familiile lui Datan și Abiram, „pe ei și casele lor”, inclusiv copilașii (Numeri 16.27,32,33; Deuteronom 11.6).

Se putea întâmpla ca robul evreu să refuze a pleca de la stăpânul lui în anul de iertare „pentru că te iubește pe tine și casa ta” (Deuteronom 15.16).

„Să nu tunzi pe întâiul-născut al oilor tale. Să-1 mănânci în fiecare an, tu și familia ta, înaintea Domnului, Dumnezeului tău” (Deuteronom 15.20).

„Apoi să te bucuri cu levitul și cu străinul care va fi în mijlocul tău de toate bunurile pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți le-a dat ție și casei tale” (Deuteronom 26.11).

Ne amintim de Rahav, citind în Iosua 2.12,18; 6.23-25: toată familia sa, chiar și rudele sale în sensul cel mai larg al cuvântului, au fost salvate din cauza credinței acesteia.

În Judecători 1.25, un om dintre Neamuri a atras binecuvântarea asupra întregii sale familii prin actul său de credință.

Obed-Edom, Ghititul, un alt ne-evreu, a fost binecuvântat după același principiu: „Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom și toată casa lui” (2 Samuel 6.11). Itai din Gat, un alt ne-evreu, a înțeles bine porunca lui Dumnezeu: „David a zis atunci lui Itai: „Du-te și treci!” Și Itai din Gat a trecut înainte cu toți oamenii lui și toți copiii care erau cu el” (2 Samuel 15.22). Ei au trecut cu toții, împreună cu tatăl lor, spre a împărtăși soarta de surghiunit a regelui lor. Când Israel a dovedit o mare frică de Domnul, în zilele lui Iosafat, „tot Iuda stătea în picioare înaintea Domnului, cu pruncii, soțiile și fiii lor” (2 Cronici 20.13).

În timpul lui Neemia „s-au adus multe jertfe și a fost o mare bucurie, pentru că Dumnezeu le dăduse mare bucurie. Se bucurau și femeile și copiii” (Neemia 12.43).

Am putea continua astfel, dar socotim că ex-emplele acestea sunt de ajuns pentru a vă face să înțelegeți că, de la Noe, ne-a rămas acest principiu: „Tu și casa ta.”

Casa lui Corneliu și aceea a Lidiei continuă această remarcabilă linie pe care am urmărit-o de-a lungul Vechiului Testament. Mari eforturi au fost depuse pentru a convinge că aceste familii nu aveau copii și că toți membrii lor erau în stare să creadă și că au dovedit credința în Dumnezeu. A ridica asemenea chestiuni în timp ce Duhul Sfânt le trece sub tăcere în mod deliberat este o dovadă pentru cel ce le formulează că ignoră însuși scopul Duhului. Pentru cel familiarizat cu Vechiul Testament, cuvântul „casă” a devenit ceva obișnuit și ușor de înțeles, putând fi socotit chiar drept un „termen tehnic.” Dar sensul pe care i-l dă Duhul Sfânt trebuie căutat în primele scrieri ale Bibliei, adică toată casa. Acest cuvânt poate fi înțeles că include pe copii, tineri și slujitori. Dumnezeu nu face nici un reproș lui Rahav cu privire la ceea ce a înțeles ea prin cuvântul respectiv, aplicându-l cercului rudelor sale, fraților, surorilor și familiilor acestora. Este ceva care se poate exprima în cuvintele: „Facă-vi-se după credința voastră.” Numeroase persoane au subliniat faptul că nu citim în Biblie despre nici un prunc și nici un copil botezat, ca urmare nu-i putem include în casele despre care am vorbit mai înainte. Am văzut mai înainte că o jumătate de milion de familii, inclusiv un număr necunoscut de copii au fost botezați „pentru Moise”, potrivit cu 1 Corinteni 10. Dacă am înțeles corect pasajele pe care le-am cercetat, trebuie, de asemenea, să înțelegem și să acceptăm aceste case, în sensul în care folosește Duhul Sfânt acest termen în scrierile cele mai vechi ale Cuvântului. Ori, noi trebuie să primim Scripturile acestea așa cum sunt, fără să adăugăm nimic la ele.

clickbible.org